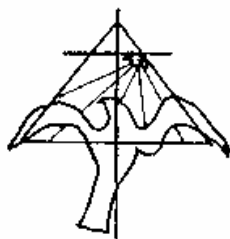

5

květen
2005

Košířský farní list

Květen

FATIMA A PAPEŽ

Bratři a sestry,

mnozí z nás prožívali na začátku minulého měsíce dubna 2005 rozloučení se zesnulým papežem Janem Pavlem II jako rozloučení s blízkým přítelem, bratrem nebo vlastním otcem. Jak málo však chybělo k tomuto přechodu papeže do věčného života právě před 24 lety – 13.května 1981. Spolu se zesnulým papežem jsme přesvědčeni o souvislosti s výročním dnem fatimského zjevení Panny Marie v roce 1917. Proto papež projevil později nesmírnou vděčnost Matce Boží za záchranu, kterou mu prokázala právě v tento den největšího životního ohrožení.

Svatý Otec Jan Pavel II. ve vatikánských zahradách 13.5.1983 po slavnostním odhalení sochy Panny Marie fatimské

Velmi živě si na tu dobu vzpomínám, protože právě tato událost zasáhla do rozhodujícího úseku mého života, kdy jsem prožíval povolání ke kněžskému a řeholnímu životu. S pohnutím jsem sledoval, co se dělo s papežem, jak statečně a trpělivě si v kritických momentech počínal a jaký příklad kněžského zasvěcení Bohorodičce se na něm projevil. Slova „Totus tuus“ (celý tvůj) nebyla pouhou frází. Mé rozhodnutí jít za Kristem ve spojení s Pannou Marií v té době dostalo nový silný impuls. Prožíval jsem obdarování vnitřní silou bez váhání a obav vykročit k přípravě na kněžskou službu.

Později bylo možno zachytit hlubší souvislost atentátu na papeže s Fatimou. Sám papež rok po té ve své homilii ve

Fatimě zdůraznil tuto tajuplnou souvislost: „Přijel jsem dnes sem, protože právě před rokem byl na Svatopetrském náměstí v Římě spáchaný atentát na papeže. Událost, která se tajuplným způsobem váže

k výročí prvního zjevení ve Fatimě 13. května 1917. Toto dvě data spolu natolik souvisí, že jsem v tom viděl zvláštní znamení, abych sem dnes přijel. Přijel jsem poděkovat Boží Prozřetelnosti na místě, které si přímo pozoruhodným způsobem vybrala Matka Boží.“

V roce 1987 vyšla ve slovenském překladu v Římě kniha pod titulem „Zabijem pastiera“ jezuita P. Šebastiána Labo, kterou bylo možno číst již v roce 1982 v německém znění s původním názvem „Das Attentat auf dem Papst im Lichte Fatimas und im Schatten der Oktober-Revolution 1917“. Do tohoto pojednání byla zahrnuta bohatá dokumentace o zdroji, jenž se skrýval za tímto zločinem. Nitky vedly ke KGB a jejich spojencům.

Další vysvětlení se otevřelo zveřejněním tzv. třetího fatimského tajemství, které formulovala nedávno zemřelá sestra Lucie ve své vzpomínce 31. 8. 1941, která patřila mezi tři děti-vizionáře z roku 1917. K tomuto kroku došlo až na konci 20. století v Jubilejním roce 2000.

Tehdy se také k tomu pověření kardinálové Sodano a Ratzinger vyjádřili k obsahu tajemství a podali jeho teologický výklad v dokumentu kongregace pro nauku víry: Fatimské poselství. Tam je uvedeno, že výklad kardinála Sodana byl předložen k přečtení sestře Lucii. Ta k tomu především poznamenala, že jí bylo dáno vidění, ne však jeho výklad. Výklad, říkala, není záležitostí vizionáře, ale církve. Po přečtení textu však řekla, že tento výklad odpovídá tomu, co prožila, a že ze své strany uznává tento výklad za správný. Kardinál Ratzinger pak předkládá pokus o hlubší odůvodnění tohoto výkladu.

„Tak, jako je nalezeným klíčovým výrazem v první i druhé části 'tajemství' výraz „zachránit duše“, v tomto 'tajemství' je jím trojí volání: „Pokání! Pokání! Pokání!“ Připomíná nám začátek evangelia: „*Obrat'te se a věřte evangeliu!*“ (Mk 1,15). Chápat znamení času znamená chápat naléhavost pokání, obrácení, víry. To je správná odpověď na historickou chvíli, která je charakterizována velkými hrozbami zachycenými následujícími obrazy. Dovolím si zařadit jednu osobní vzpomínku; v osobním rozhovoru mi sestra Lucie řekla, jak stále jasněji chápe, že cílem všech těchto zjevení je stále větší růst ve víře, naději a lásce – vše ostatní je jen prostředek, který k tomu vede.

Podívejme se teď podrobněji na jednotlivé obrazy. Anděl s ohnivým mečem po levici Matky Boží připomíná analogické obrazy z Apokalypsy. Představuje hrozbu soudu, která doléhá na svět. Výhled, že by se svět mohl v moři plamenů přeměnit v popel, se dnes už nejeví jako čirá fantazie: sám člověk připravil svými vynálezy ohnivý meč. Vidění pak ukazuje sílu, která se staví ničivé moci – je to zář Matky Boží a v určitém smyslu z ní vycházející výzva k pokání. Tím způsobem je zdůrazněna důležitost svobody člověka: o budoucnosti není navždy rozhodnuto a obraz, který děti viděly není film budoucnosti, na němž by se nic nemohlo změnit. Ve skutečnosti k veškerému vidění dochází jen proto, aby svoboda vystoupila do popředí a byla pozitivně využita. Smysl vidění tedy není ukázat film o nenapravitelně stanovené budoucnosti. Smysl je právě opačný; totiž uvést do pohybu sílu pro změnu k dobrému. Proto jsou zcela scestná ona fatalistická vysvětlení 'tajemství', jež například říkají, že atentátník z 13. května 1981 byl vlastně nástrojem Božího plánu řízeného Prozřetelostí, a nemohl tedy jednat svobodně, nebo jiné podobné názory, které kolují ve veřejnosti. Vidění mluví spíše o nebezpečích a o cestě, jak se před nimi zachránit.

Následující věty textu znovu velmi jasně ukazují symbolický charakter vidění: Bůh zůstává nesmírný a je světlem, jež překonává každé naše vidění. Lidé se jeví jako v nějakém zrcadle. Musíme mít neustále na paměti toto vnitřní omezení vidění, jehož hranice jsou tu viditelně naznačeny. Budoucnost se ukazuje pouze „jako v zrcadle, nejasně“ (srov. 1 Kor 13,12). Všimněme si nyní jednotlivých obrazů, které následují v textu 'tajemství'. Místo dějiště je popsáno třemi symboly: strmá hora, velké polorozbořené město a konečně velký kříž z hrubých kamenů. Hora a město symbolizují místo lidských dějin: dějiny jako namáhavý výstup vzhůru, dějiny jako místo lidské tvořivosti a lidského soužití, ale zároveň jako místo zkázy, jíž člověk ničí dílo své vlastní práce. Město může být místem společenství a pokroku, ale také místem nebezpečí a krajních hrozeb. Na hoře stojí kříž – cíl a orientační bod dějin. Na kříži se zkáza mění ve spásu; tyčí se v dějinách jako znamení bídy a jako jejich příslib.

Pak se tu objevují osoby: bíle oblečený biskup („tušili jsme, že by to mohl být Svatý otec“) další biskupové, kněží, řeholníci a řeholnice a konečně mužové a ženy všech tříd a sociálních vrstev. Zdá se jako by papež šel přede všemi, chvějící se a trpící všemi těmi hrůzami, jež ho obklopují. Nejen domy toho města jsou polorozbořené – papež kráčí mezi mrtvolami zabitých. Cesta církve je popisována jako *Via Crucis*, jako putování údobím násilí, ničení a pronásledování. V tomto obraze lze objevit znázorněné dějiny celého století. Jako jsou místa země shrnuta ve dvou obrazech – hora a město orientující se na kříž – tak i časy jsou

*Svatý Otec Jan Pavel II. při návštěvě
atentátníka ve vězení*

prezentovány sevřeným způsobem: ve vidění můžeme rozpoznat uplynulé století jako století mučedníků, jako století utrpení a pronásledování církve, jako století světových válek a mnoha místních válek, které naplnily celou jeho druhou půli a přinesly s sebou nové formy krutosti. V 'zrcadle' tohoto vidění můžeme vidět svědky víry celých desetiletí. V této souvislosti se zdá vhodné uvést větu sestry Lucie, kterou napsala v dopise Svatému otci 12. května 1982: „Třetí část 'tajemství' se vztahuje na slova Naší Paní: 'Jestli ne, (Rusko) rozšíří své bludy po světě a bude podněcovat války a pronásledování církve. Dobří lidé budou mučeni, Svatý otec bude muset hodně trpět, mnohé národy budou zničeny.'“

Postava papeže má na *Via Crucis* v jednom ze století zvláštní úlohu. V jeho namáhavém výstupu na horu můžeme bezpochyby najít zobrazení různých papežů, kteří, Piem X. počínaje až po nynějšího papeže, sdíleli utrpení tohoto století a snažili se uprostřed nich jít po cestě, která vede ke kříži. Ve vidění je i papež zabit na cestě mučedníků. Což v tom neměl Svatý otec poznat svůj osud, když si po atentátu 13. května 1981 dal přinést text třetí části 'tajemství'? Stál velmi blízko hranici smrti a sám vysvětlil své zachránění následujícími slovy: „Byla to mateřská ruka, která vedla dráhu kulky a papež se ve smrtelném zápase zastavil na prahu smrti“ (13. 5. 1994). Skutečnost, že „mateřská ruka“ vychýlila smrtelnou kulku, znovu ukazuje, že neexistuje neměnný osud, že víra a modlitba jsou moci, které mohou ovlivnit dějiny a že nakonec modlitba je silnější než střely, víra je mocnější než rozdělení.

Nakonec bych se chtěl ještě jednou zmínit o dalším klíčovém slovu 'tajemství', jež se stalo právem proslulé: „Mé Neposkvrněné Srdce zvítězí“. Co to znamená? Srdce otevřené Bohu, očistěné kontemplací Boha, je silnější než pušky a jakékoliv zbraně. Mariino 'fiat', slovo jejího srdce, změnilo dějiny světa, protože na tento svět přivedlo Spasitele a díky tomuto „Ano“ se Bůh mohl stát člověkem v našem prostoru, a zůstává tak navždy. Vidíme a zakoušíme stále, že zlo má v tomto světě moc. Má moc, protože naše svoboda se stále odvrací od Boha. Avšak od doby, kdy sám Bůh má lidské srdce, a obrátil tak svobodu člověka k dobru, k Bohu, nemá svoboda v konání zla poslední slovo. Od té doby platí slova:

„Ve světě budete mít soužení. Ale buďte dobré mysli. Já jsem přemohl svět“ (Jan 16.33). Fatimské poselství nás vybízí, abychom důvěřovali tomuto příslibu.“

Drazí bratři a sestry,

v době, kdy bylo utvářeno toto číslo farního listu, jsme mohli prožít radostnou událost v životě církve. Na uprázdněný svatopetrský stolec usedl **nový papež Benedikt XVI.** Tak se z kardinála Josefa Ratzingera stal další přímý nástupce apoštola Petra, viditelná hlava církve a náměstek Ježíše Krista na zemi. I výše uvedené řádky s komentářem k fatimskému poselství dokazují, že jde o zbožného, nesmírně vzdělaného muže se srdcem oddaným Kristu a církvi, který se dlouhou dobu osvědčil jako pravá ruka předchozího papeže Jana Pavla II.

Těm, kteří by chtěli církev přetvářet podle svých podivných představ, se určitě líbit nebude. Věrný strážce božích tajemství nemůže opustit identitu církve a zpronevřit se svému poslání. To nedělal nikdo z jeho předchůdců, ani by to nedělal nikdo jiný na jeho místě. Označení „konzervativec“, které se objevuje v těchto dnech často ve spojení s jeho jménem je problematické. Je chápáno často negativně jako nedostatek v podobě zastaralosti a zpátečnictví. Tento pokřivený obraz však pochází z předsudků a omylů postmoderního myšlení, které je často pod diktátem pokřivenosti a relativismu. Svoboda je často chápána jako naprostá mravní neomezenost, bez rozlišování dobra a zla nebo pravdy a omylu. Nový papež odvedl již velký kus práce v pohybu církve k očistění a zdokonalení, aby dokázala čelit duchovnímu, intelektuálnímu a mravnímu zmatku postmoderní doby a pozitivním způsobem se zastávala lidských hodnot garantovaných božím zákonem. Papež Benedikt XVI. bude jistě jako dobrý pastýř dále ukazovat cestu z nevědomosti a omylu k pravdě, z mravního marasmu ke svatosti, ze zloby a nenávisti k lásce podle záměru Toho, který je Cesta, Pravda a Život. Máme papeže! Radujme se!

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Květen 2005

1. neděle	6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
2. pondělí	Památka sv. Atanáše, biskupa a učitele církve
3. úterý	Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
5. čtvrtek	Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ
6. pátek	Sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka
První pátek v měsíci
8. neděle	7. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
12. čtvrtek	Svátek Výročí posvěcení katedrály sv. Víta, Vojtěcha a Václava
14. sobota	Svátek sv. Matěje, apoštola
15. neděle	Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO
16. pondělí	POUTNÍ SLAVNOST SV. JANA NEPOMUCKÉHO, kněze a mučedníka, hlavního patrona Čech
20. pátek	Sv. Klementa Marie Hofbauera, kněze
22. neděle	POUTNÍ SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
26. čtvrtek	Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ
29. neděle	9. neděle v mezidobí
30. pondělí	Památka sv. Zdislavy
31. úterý	Svátek Navštívení Panny Marie

Svatý Marek

Svatý Jan Nepomucký

Oznámení

- **Další biblické katecheze o starozákonních prorocích** budou pokračovat **v sobotu 7. a 21. května** po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.
- **Po celý měsíc květen se konají májové pobožnosti vždy přede mší sv.**
- **Promítání videofilmu „Fatima“ se uskuteční v sobotu 14. května v 18,15 hod.** ve farním sále u sv. Jana Nep.
- **Na poutní slavnost sv. Jana Nepomuckého k nám zavítá světicí biskup pražský Mons. Karel Herbst SDB.** Mše svatá bude slavena v pondělí 16. května v 17,30 hod. , po té budou uctěny ostatky sv. Jana pobožností s litaniami k patronu našeho kostela. Další program s malým občerstvením před kostelem na louce bude ještě upřesněn.
- **Poutní slavnost ve farním kostele Nejsvětější Trojice bude v neděli 22. května v 11,00 hod.** se zpěvem sboru: Amici Musicae Antiquae. Po mši sv. bude možnost zůstat na krátké agapé na dvorku mezi kostelem a domečkem.
- **Farní zájezd do Poličky a Litomyšle se uskuteční v sobotu 28. května.** Žádáme všechny kdo se chtějí zájezdu zúčastnit, aby se co nejdříve přihlásili v sakristiích obou kostelů.

Zápis ze schůzí výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konaných 11.3.2005 a 8.4.2005

Přítomní 11.3.: P. Lohelius, MUDr. Horáková, S. Dobeš, V. Funda, J. Nekula

Přítomní 8.4.: P. Lohelius, MUDr. Horáková, S. Dobeš, V. Dráb, J. Havel, S. Hojek, J. Nekula

Hlavní projednávaná témata:

- Zhotovení a instalace pamětních desek P. Václava Chlumského a P. Františka Vernerera v chrámové předsní u sv. Jana Nepomuckého. Poděkování všem, kdo se zúčastnili.

- Technicko-stavební úpravy v obou kostelech budou pokračovat v dohodnutém pořadí a termínech.
- Poutní slavnost u sv. Jana bude za účasti pana biskupa Herbsta v pondělí 16. května, koncelebrovaná večerní mše svatá, po ní tradiční setkání všech přítomných v prostoru „Na trávníku“ před kostelem, při nepříznivém počasí ve farní aule. Ranní mše svatá v kapli na Klamovce beze změny.
- Dohodnuta přednáška Ing. Šuráně na téma věda a víra.
- V neděli 24. května plánována výprava k maltézským rytířům.
- Na podzimní měsíce plánována přednáška jáhna Karla Mráčka.
- Termín tábora na závěr školního roku stanoven na 23.6.
- Využití prázdné niky v rohu kostela sv. Jana, kde dříve býval velký kříž, který je nyní deponovaný ve věži. P. Lohelius projedná možnost řešení se známým sochařem.
- Jarní úklid naplánován na sobotu 17.5. dopoledne.
- Uspořádání prostoru nad sakristií kostela sv. Jana - domluveny technické detaily. Uspořádání prostor bude konzultovat P. Lohelius s architektem Smolíkem.

Příští schůze bude v pátek 13. května u Nejsvětější Trojice.

Zapsali: S. Dobeš, V. Dráb, V. Funda

Jan Pavel II. – papež mladých

Svatý Otec Jan Pavel II. zanechal církvi i světu velké duchovní dědictví. I nadále zůstane v srdcích lidí všech věkových kategorií. Zvláštní blízkost měl však papež Jan Pavel II. k mladým lidem. On sám dal za svého pontifikátu podnět ke zrodu nové tradice v církvi – Světových dnů mládeže. Zde začala každoroční setkávání mládeže s biskupy v diecézích na Květnou neděli a letních Světových dnů mládeže s papežem, konajících se v různých částech světa jednou za 2-3 roky.

Mladí lidé při těchto setkáváních prožívají zkušenost, že jsou milováni církví a celé společenství církve poznává, že mladí jsou jeho pevnou součástí. Jan Pavel II. o těchto dnech napsal: „Tyto Světové dny se staly velkým a úžasným svědectvím, které o sobě podává sama mládež, a mocným prostředkem evangelizace. V mladých lidech je totiž nesmírný potenciál dobra a tvořivých schopností. Všude, kde se s nimi ve světě setkávám, především čekám, co mi budou chtít říci o sobě, o své společnosti a církvi. Pokaždé se snažím, aby si uvědomili, že „není důležitější to, co vám řeknu já; důležité je to, co mi povíte vy. Nemusíte to nutně sdílet slovy, můžete to vyjádřit svou přítomností, zpěvem, třeba i tancem, představeními a nakonec i svým nadšením.“

Jsem vděčný za to, že jsem se těchto Světových dnů mohl třikrát zúčastnit a osobně tak poznat mimořádný vztah Jana Pavla II. k mladým. Papeže, který vyhledával mladé lidi a za kterým mladí rádi přicházeli.

První mé setkání se událo krátce po změně režimů v polské Čenstochové roku 1991 a přineslo mi změnu mých tehdejších obzorů mladého člověka, který dosavadní život prožil v socialistickém zřízení. Kdy komunisté potlačovali náboženskou svobodu, církev, náboženské projevy, učitelé říkali, že víra je nemoderní záležitost pro staré lidi, náboženství v Košířích chodil P.Verner vyučovat do školy jen pro 3 sourozence a lidé chodící do našeho kostela sv. Jana Nepomuckého vůbec netušili, že kostel má nějaký farní sál, který byl původně architektem navržen jako setkávací prostor pro život farnosti a nikoliv jako skladiště všeho druhu. A tehdy po tomto útlaku jsem se dostal v srpnu 1991 do polské Čenstochové mezi třičtvrtě milionu mladých lidí z celého světa, kteří ještě v této moderní době věří, chodí do kostela, žijí z evangelia a jedou se setkat s papežem, který už je v letech. To pro mne znamenalo velké povzbuzení.

Podobné to bylo i při dalších Světových dnech v Paříži 1997 a v Římě v jubilejním roce 2000, stejně jako v České republice, kde se chtěl setkat s naší mládeží v Hradci Králové v r. 1997 a na Svatém Kopečku r.1995 kde zavládla mimořádně krásná atmosféra mezi mladými lidmi a radostným, směřujícím se Janem Pavlem II.

Na všech těchto setkáních jsem viděl jak papež uprostřed mladých lidí omládl a kolik jim toho má co říci. Odjížděl jsem pak s nadšením , povzbuzením ve víře a radostí patřit k církvi. Z toho pramenila i touha něco pro ni udělat a to třeba v místě kde žiji, ve farnosti.

Pro toto velké povzbuzení řady dalších účastníků bych chtěl každému mladému člověku vřele doporučit účast na letošním Světovém dnu mládeže, který se bude konat 15.-22.srpna v Kolíně nad Rýnem. Přihlásit se lze i jednotlivě nejlépe do 20. května (výjimečně i později) v Diecézním centru mládeže v Praze 4- Kunraticích (tel. 224 910 469). Letos se nemusí cestovat moc daleko, je pěkná možnost prožít již týden předem v německých farnostech a rodinách.

Tento Světový den mládeže bude krásnou příležitostí poznat nového papeže Benedikta XVI., který již oznámil, že chce v tomto pokračovat v linii Jana Pavla II. a osobně zve mladé lidi na setkání ve své rodné vlasti načerpat sílu, radost a povzbuzení od našeho nebeského Otce.

Václav Plíšek

Naši světci

Sv. Atanáš, biskup a církevní učitel (295? – 373), 2. května

Svatý Atanáš žil v období, kdy křesťané prožívali vnější svobodu, ale překonávalo velké vnitřní boje. Rozpory vycházely z rozdílného teologického výkladu některých křesťanských tajemství víry. V období Atanášova života se teologický boj soustředil na božství Ježíše Krista. Popíráčem Kristova božství byl alexandrijský kněz Arius, který měl na Východě četné stoupence. Jedním z jeho hlavních odpůrců byl právě svatý Atanáš, který v obraně pravověrné nauky velmi mnoho trpěl.

Narodil se kolem roku 295 pravděpodobně v egyptském velkoměstě Alexandrii. Křesťanství se ujalo v této egyptské metropoli snad již v apoštolské době. Zakladatelem alexandrijské církevní obce byl pravděpodobně sv. Marek Evangelista. Už někdy koncem 2. století zde vznikla stálá katechetická škola a u ní později teologická akademie (didaskalion). V obou školách účinkovali významní starověcí teologové, jako sv. Klement Alexandrijský a Origenes.

Alexandrie byla i sídlem patriarchátu, kterému bylo podřízeno kolem sto biskupů v Egyptě a Líbyi.

V tomto významném městě získal Atanáš to nejlepší vzdělání, jaké mu mohl starověký svět nabídnout. Jako dorůstající chlapec byl v letech 304-311 svědkem Diokleciánova a Galeriova krvavého pronásledování křesťanů. Odpadávání slabých a hrdinská smrt mnohých statečných vyznavačů křesťanské víry jistě silně zapůsobily na vnímavého chlapce.

Jako mladík odešel Atanáš do pouště, kde byl určitou dobu žákem sv. Antonína Poustevníka, kterého pak celý život velmi ctil, což později dokázal také vytvořením asketického spisu: „*Život svatého Antonína*“, který je pravou perlou starokřesťanské duchovní literatury. Právě během tohoto pobytu o samotě napsal mladý Atanáš své první dva spisy, a to polemickou *Řeč proti pohanům* a teologický spis *O vtělení Slova*, ve kterém pojednal o možnosti a potřebě Kristova vtělení a smrti.

Když začal v letech 315-17 alexandrijský kněz Árius hlásat nauku, která popírala božství Ježíše Krista, Atanáš byl jáhnem a tajemníkem alexandrijského biskupa Alexandra. Někteří historici předpokládají, že právě Atanáš sestavil list, ve kterém biskup Alexandros upozornil papeže sv. Silvestra a východní biskupy na Áriovy bludy.

Když se spor kolem Áriova učení velmi rozrostl a ohrožoval jednotu Církve, císař Konstantin Veliký svolal roku 325 do Niceje (v severozápadní Malé Árii nedaleko Cařihradu) první všeobecný církevní sněm. Sněmu se zúčastnil i Atanáš jako průvodce biskupa Alexandra a patřil mezi nejhorlivější obránce pravověrného křesťanského učení. Koncil odsoudil Áriovu nauku a v slavnostním vyznání víry vyhlásil, že Ježíš Kristus je jednorozený Boží Syn, zrozený z Otce přede všemi věky , pravý Bůh a jedné podstaty s Otcem.

Po koncilu dal Atanáš všechny své síly do boje proti arianismu. Není třeba zdůrazňovat, že si tím znepřátelil otevřené i skryté Áriovy stoupence, kteří připravili horlivému obránci pravé víry nejednu trpkou chvíli.

Na jaře roku 328 zemřel biskup Alexandros a Atanáš byl zvolen za jeho nástupce. Dále pak musel čelit velkému náporu ariánů. Protivníci si dokonce zvolili vzdorobiskupa Řehoře z Kapadocie, což

vyvolalo další dramatické konflikty. Později byl tento neprávoplatný Atanášův protivník exkomunikován.

Dalších 10 let se mohl Atanáš věnovat pastorační práci ve svém biskupství. Horlivý duchovní pastýř tuto dobu dobře využil, takže alexandrijská církev zaznamenala v tomto období velký rozvoj. Útoky protivníků však neskončily. Život v úkrytu nebo ve vyhnanství se střídal s návraty na biskupský stolec.

Atanáš zemřel 2. května 373 ve věku 78 let. Alexandrijským biskupem a patriarchou byl 45 let, z čehož více než 17 let strávil ve vyhnanství.

Sv. Atanáš se uctívá jak ve východní tak i v západní Církvi jako horlivý duchovní pastýř a velký obránce pravé víry.

Přes pohnutý život, ve kterém dlouhá léta neměl stálé místo a musel se skrývat, sv. Atanáš napsal mnoho různých spisů. Kromě již uvedených je možné uvést asketické spisy o mnišském životě a o panenství, dále velké trojdílné dogmatické dílo (*Orationes contra Arianos* (Řeči proti ariánům), tři nebo čtyři teologické listy o božství Ducha Svatého a komentáře k žalmům, které napsal v posledních letech života. Atanáš složil i mnohé okružní listy (encyklyky) o životně důležitých otázkách tehdejší Církve.

P. Lohelius

Použitá literatura: Rajmund Ondru S.J., *Blízki Bohu i ľud'om, Spolok svätého Vojtěcha, Trnava Tatran, Bratislava 1991.*
František Cinek, *Mše svatá, svátky svatých, Olomouc 1935.*

Další pohledy na víru

II. Spojení mezi Tradicí a Písmem

45. *V jakém vzájemném vztahu je Písmo svaté a Svatá tradice?*

Obojí má stejný Boží zdroj. Navzájem se doplňují a společně zachycují jedinou skutečnost se stejným cílem, učinit Kristovo tajemství přítomným a plodným až do konce času.. (80-82)

46. *Čím jsou církevní tradice?*

Církevní tradice jsou různé teologické, liturgické a disciplinární projevy Tradice, které pronikají staletími. Církevní tradice jsou proto měnlivé ba dokonce odstranitelné podle církevní autority – jako např. eucharistický půst. (83). (Podle dřívějších předpisů se zachovával eucharistický půst od půlnoci až do svatého přijímání. Došlo ke změně tohoto církevního předpisu - eucharistický půst nebyl zrušen, ale zkrácen, takže před každým přijímáním svátosti oltární je eucharistický půst alespoň 1 hodinu.)

Duchovní praxe: pokračování o svátosti pokání

29. Které milosti působí svátost pokání?

1. odstraňuje hříchy a vlévá do duše nadpřirozený život;
2. působí odpuštění věčných trestů a alespoň části trestů časných;
3. posiluje proti zpětnému pádu do hříchu.

Pokáním získáváme znovu milost posvěcující, kterou jsme ztratili smrtelným hříchem; je-li duše v posvěcující milosti, pak se pokáním tato milost rozmnožuje.

Při svátosti pokání zároveň vzbuzujeme i jiné ctnosti a cvičíme se v nich: ve víře, naději, lásce, v kajícnosti, pokoře, poslušnosti, trpělivosti aj. Dobrá svatá zpověď též přináší vnitřní mír a útěchu.

Dobré účinky zpovědi jsou tím větší, čím lepší je příprava a vůle kajícího.

Zpověď ustanovil Pán Ježíš první večer po velikonočích z lásky k nám a pro pokoj našich duší: *je to velikonoční dar Zmrtvýchvstalého lidem*. Nemá nám tedy být svatá zpověď břemenem a postrachem, ale zdrojem posvátné radosti a pokoje.

Příště si připomeneme, co je třeba dělat pro hodné (náležité) přijetí svátosti pokání.

P. Lohelius

Něco na cestu...

Jarní farní zájezd, který se uskuteční **v sobotu 28. května 2005**, bude směřovat do východočeské **Poličky - královského věnného města.**

První písemné prameny se více než před 800 lety zmiňují o území nazývaném Na políčkách. Právě zde nechal český král Přemysl Otakar II. v roce 1265 založit město, které mělo sloužit jako jeden z opěrných bodů jeho království. Město dostalo název **Polička**. Mezi výsady královského věnného města patřilo právo milové, várečné a hrdelní. Tato práva, stvrzená panovníkem, dokládala tehdejší význam Poličky v Českém království.

V polovině 14.století bylo město vydlážděno a začalo se s budováním městského opevnění, které chránilo město před vpádem cizích vojsk. Prstenec městského opevnění je zesílen devatenácti půlválcovými baštami, dosahuje délky 1220 m a patří k nejjachovalejším ve střední Evropě. Původní dřevěné či hrázdné domy kolem čtvercového náměstí byly postupně přestavovány na kamenné, uprostřed náměstí byla vystavěna gotická radnice..

Ve 2.pololetí 16.století probíhala renesanční přestavba celého města. Z této doby se však dochoval pouze kostelík sv. Michala.

V 17.století poznamenal město velký požár v r. 1613, trest za odboj města proti Habsburkům v letech 1618-1620 i útrapy třicetileté války. Polička se téměř vyliidnila a v r. 1654 zde napočítal královský rychtář pouze devadesát usedlých.

Zlatým věkem poličského měšťanstva bývá nazýváno 18.století, kdy Polička patřila mezi nejvýstavnější česká města. V tomto období byl vytvořen 22m vysoký morový sloup na náměstí (1727-1731) jako dík za uchránění města před morem r.1713. Sloup zdobí sochy, které vytesal Jiří Pacák, rovněž autor soch na městských kašnách. V tomto období (1739—44) byla také postavena barokní radnice na místě původní zbořené radnice gotické.

Jednou z největších dominant města je **kostel sv. Jakuba** vystavěný v novogotickém stylu 1853-65. Obrovský požár v r. 1845 zničil kostel původní a v celém městě zůstaly nepoškozeny pouze 4 ze 237 kamenných domů. Proto byla při stavbě kostela v jeho věži vybudována světnička pro „strážce proti ohni“. Právě v ní se v r. 1890 narodil později světově proslulý hudební skladatel **Bohuslav Martinů**. Jeho inspirací byla atmosféra města i poutavá krajina, kterou pozoroval z výšky své rodné světničky po celé dětství.

Městu Poličce patří nedaleký **raně gotický hrad Svojanov**, kdysi romantické sídlo královny Kunhuty a rytíře Závíše z Falkenštejna.

Litomyšl je dalším východočeským městem, ve kterém se zastavíme na zpáteční cestě našeho jarního putování. Litomyšl je zmiňována již v r. 981 jako hradiště na tzv. Trstenické cestě z Čech na Moravu. V polovině 12. století sem olomoucký biskup přivedl řád premonstrátů a jejich klášter se stal důležitým střediskem kraje. V r. 1259 dostala Litomyšl od krále Přemysla Otakara II. městská privilegia a stala se poddanským městem. V letech 1344-1425 zde bylo druhé biskupství v Čechách (založené císařem Karlem IV).. Střed Litomyšle je městskou památkovou rezervací. Významnou památkou je **renesanční zámek** s arkádami a sgrafity, postavený v letech 1568-81 na návrší, nazývaném Olivetská hora. Od r. 1999 je zámek součástí světového kulturního dědictví UNESCO. **Zámecké divadlo** pochází z r. 1795. Do české historie se město Litomyšl zapsalo především jako **rodiště hudebního skladatele Bedřicha Smetany**. V městě se každoročně pořádají hudební festivaly Smetanova Litomyšl, s odnoží pro mladé hudebníky s názvem Mladá Smetanova Litomyšl .

Sakrální stavby: Kostel Nalezení sv. Kříže s piaristickou kolejí a gymnáziem – dnes Městským muzeem (život studentů je popisován v knize A.Jiráska Filosofská historie), kostel Povýšení sv. Kříže se sousedním proboštvím, poutní a hřbitovní kaple sv. Anny, kaple sv. Antonína z Padovy v Nedošínském háji (asi 3 km západně od Litomyšle).

Podrobnosti z historie těchto staveb si můžeme probrat při cestě v autobusu.

Podle různých pramenů (včetně internetu)

M.B.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
Technická redakce:	J. Brůček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků
	Neprodejné